

kan sætte *loven* i kraft. Hvis Ministerrådet senere træffer en anden afgørelse med kvalificeret flertal, så har denne sidste afgørelse fra Rådet først virkning fra og med afgørelsen i Rådet. Hvis Kommissionen har truffet afgørelser efter *den lov*, som Kommissionen selvstændigt har vedtaget, kan disse afgørelser altså ikke annulleres bagud efter Rådets nye afgørelser!

Denne højst usædvanlige procedure – for nu at sige det mildt – har man da også forsynet med en bemærkning om, at Kommissionen skal sikre en løsning, som har størst mulig støtte i forvaltningskomiteen.

Det var her, der tidligere, under 1987-komitologien, var en variant a og b, som nu er fjernet. Akkurat som der også var en variant a og b under den følgende forskriftskomiteéprocedure. Dermed forenklingen fra 5 til 3 komitéprocedurer.

Under Procedure III – i de såkaldte forskriftskomiteer – er det vanskeligere for Kommissionen at få sin vilje umiddelbart. Under denne procedure kræves der kvalificeret flertal for Kommissionens forslag for at få lovgivningen gennemført umiddelbart.

Hvis Kommissionen ikke kan få kvalificeret flertal for sit forslag, kan Kommissionen sende forslaget til Rådet samt til Europa-Parlamentet. Hvis der viser sig at være kvalificeret flertal i Rådet for Kommissionens forslag – eller Rådet ikke svarer/handler inden for 3 måneder – kan Kommissionen vedtage forslaget.

Hvis Rådet derimod med kvalificeret flertal er imod forslaget, så kan Kommissionen enten sende et ændret forslag til Rådet, forelægge forslaget på ny eller simpelt hen fremsætte et helt nyt forslag til retsakt i henhold til Traktaten.

Hvis Rådet hverken vedtager Kommissionens forslag eller tilkendegiver, at det er imod forslaget, ja så kan Kommissionen bare vedtage sin retsakt.

Det turde være åbenlyst, at der her er tale om en komitologi, som generelt er til fordel for Europa-Kommissionen, embedsmændene og det lukkede og uigenkendskelige komitéssystem i Den Europæiske Union. Dermed åbnes der også op for, at det bliver eksperterne og lobbyisterne, som kommer til at præge hele lovgivningsprocessen, og de folkevalgte politikere i parlament og regering, specielt førstnævnte, der mere og mere bliver sat ud af spillet.

Denne konsekvente afdemokratisering af Den Europæiske Union fortsætter med uformindsket styrke. Et af de sidste konkrete eksempler på det var udfaldet af Lamfalussy-rapporten, opkaldt efter formanden for den pågældende arbejdsgruppe, baron Alexandre Lamfalussy. Denne rapport handler om handlen på de såkaldte værdipapirmarkeder. Rapportens konklusion er, at den hidtidige beslutnings- og godken-

delsesproces i EU tager for lang tid. Derfor foreslår Lamfalussy, at beslutningskompetencen bliver overladt til en komité af embedsmænd, efter at Rådet har godkendt en overordnet ramme for forslaget. En af rapportens konklusioner var, at hvis dette ikke skete, så ville det skade EU's muligheder for at udbygge og styrke euroens rolle.

Forslaget er også resultat af det lobbyistpres, som gruppen European Round Table (ERT) har øvet på Kommissionen og dens embedsmænd. ERT har på linje med Lamfalussy-gruppen – eller var det omvendt? – kritiseret den langsomme beslutningsproces i EU og udtalt, at dette skyldes sagens unødvendige hensyn til forskellige nationale politikere og regeringer, som er en hindring for kapitalens frie udfoldelse. Heri støttes de af Europa-Kommissionen og embedsmændene. Det er da også klart, at en fortsat overførsel af magt- og beslutningskompetence til komiteerne vil styrke både Kommissionen og bureaukratiet i Den Europæiske Union.

Det endelige forslag til udformning af denne værdipapirkomité's grundlag har siden været til behandling i Den Europæiske Union, bl.a. fordi Europa-Parlamentet har protesteret imod Rådets beslutning, da Europa-Parlamentet kobles ud af lovgivningsprocessen, når magten flyttes fra Rådet til en embedsmandskomité. Det er derfor bemærkelsesværdigt, at et stort flertal i Folketinget i Europaudvalget i foråret 2001 har støttet denne konkrete afdemokratisering.

Ifølge Børsen den 4. februar 2002 og Politiken den 6. februar 2002 kan man nu forvente det endelige forslag om Lamfalussy-rapporten vedtaget i Europa-Parlamentet. Europa-Kommissionens formand, Romano Prodi, har givet Europa-Parlamentet en række indrømmelser, som gør at Europa-Parlamentet mere eller mindre sidestilles med regeringerne i denne komitéproces. Europa-Parlamentet får mindst 3 måneder, før det skal vedtage alle forslag til nye regler og *love*, hvor det kan gennemgå beslutningerne/arbejdet fra de to nye specialudvalg(komiteer), som nedsættes til at udforme den konkrete EU-lovgivning på værdipapirhandelområdet efter overordnede ramedirektiver fra Rådet og Europa-Parlamentet. Hvis Europa-Parlamentet protesterer inden for de tre måneder, vil forslagene ikke kunne vedtages. Men som Jens Bostrup skriver i Politiken den 6. februar 2002, så er »... rent juridisk nødbremsen til Europa-Parlamentet mindre klart formuleret. Men Europa-Parlamentets store flertal stillede sig tilfreds med den politiske forståelse bag aftalen, hvor Kommissionen også forpligter sig til at støtte en demokratisk reform af hele komitésystemet under debatten om reform af traktaten«.